

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

Як мезія різки

Життя подібне до тривалої велогонки, на фініші якої — Персональна Легенда, те, що, на думку давніх алхіміків, є нашим істинним покликанням на цій землі.

Після старту ми тримаємося разом, пов'язані узами товариства та загальним ентузіазмом. Але гонка набирає швидкість — і первісна радість поступається місцем тяжким переживанням, утомі... Ми помічаємо, що деякі з наших товаришів більше не прислухаються до свого серця: вони натискають на педалі, але тільки тому, що не можуть зупинитися посеред шляху. Вони збиваються ближче до машини підтримки, яка інакше називається Рутиною...

Ми відриваємося від них, і тепер нам доведеться боротися із самотністю, передбачати небезпечні повороти... Якоїсь миті, після чергового падіння, не сподіваючись на допомогу, ми питаємо себе: чи варта наша мета таких жертв?..

Його книги покращують життя мільйонів людей.
TIMES

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-8928-7

9 789661 489287

Як мезія
різки

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

Як мезія різки

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Як тежія
різки

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

**Як мезія
різки**

**ПАУЛО
КОЕЛЬЙО**

ЗБІРКА

ХАРКІВ **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**
2015

УДК 821.134.3

ББК 84.7БРА

К76

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Друкується з дозволу
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S. L. U.,
Барселона, Іспанія
www.santjordi-asociados.com

Всі права застережені
paulocoelhoblog.com

Перекладено за виданням:
Coelho P. Ser como o rio que flui : Colecao / Paulo Coelho. —
Rio de Janeiro : Agir, 2006. — 253 p.

Переклад з португальської *Віктора Шовкуна*

Дизайн обкладинки та колаж *Віталії Котляр*

ISBN 978-966-14-8928-7 (укр.)

ISBN 978-85-220-1024-0 (порт.)

© Paulo Coelho, 2006

© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2015

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2015

Будь як річка

Будь як річка, яка тече
В мовчазній темряві ночі.
Не бійся непроникного мороку.
Якщо в небі є зорі, віддзеркалюй їх,
А якщо його затуляють хмари,
Воно схоже на річку, адже хмари — вода,
Віддзеркалюй і їх, не знаючи смутку,
У бездонних своїх глибинах.

Мануел Бандейра

Передмова

Коли мені було п'ятнадцять років, я сказав матері.

— Я відкрив своє покликання. Хочу бути письменником.

— Сину мій, — відповіла вона з сумом — твій батько інженер. Він чоловік логічний, раціональний, з ясным баченням світу. А ти знаєш, хто такий письменник?

— Це той, хто пише книжки.

— Твій дядько Гаролдо, який є лікарем, також пише книжки, і вже кілька опублікував. Навчайся на інженера, й матимеш змогу писати у свій вільний час.

— Ні, мамо. Я хочу бути тільки письменником. А не інженером, який пише книжки.

— А ти вже знайомий із якимсь письменником? Ти коли-небудь бачив письменника?

— Ніколи. Тільки на фотографіях.

— Тоді, як ти хочеш стати письменником, не знаючи, що це таке?

Щоб відповісти матері, я вирішив здійснити пошук. І ось що я відкрив на початку шістдесятих років про життя письменника.

1) Письменник завжди носить окуляри й ніколи не розчісується. Половину свого часу він лютує на все,

а протягом другої половини ходить пригнічений. Його життя минає в барах, де він сперечається з іншими письменниками, що теж носять окуляри й не розчісують волосся. Розмовляти йому важко. Він завжди висловлює фантастичні ідеї про свій наступний роман і терпіти не може той, який щойно опублікував.

2) Письменник повинен і зобов'язаний писати так, щоб сучасники його не розуміли — бо інакше його ніколи не визнають генієм, адже він народжується в ту історичну добу, коли панують пересічності. Письменник завжди переглядає й змінює кожну фразу, яку він пише. Словник звичайної людини складається з трьох тисяч слів; справжній письменник ніколи їх не застосує, адже у словнику існують ще сто вісімдесят дев'ять тисяч, а він не належить до людей звичайних.

3) Лише інші письменники розуміють, *що* хоче сказати письменник. Проте навіть за цієї умови він потай зневажає інших письменників — адже історія літератури століттями надає їм одні й ті самі вакансії. Таким чином письменник та його колеги воюють за один трофей — за найскладнішу книжку: ту з них визнають найкращою, яку найважче буде зрозуміти.

4) Письменник розуміється на темах, назви яких звучать страхотливо: семіотика, епістемологія, неоконкретизм. Коли він хоче когось приголомшити, то промовляє такі фрази, як «Ейнштейн — невіглас» або «Толстой — паяц буржуазії». Усі спочатку обурюються, але потім

самі вже переконують інших у тому, що теорія відносності — хибна і що Толстой захищав російську аристократію.

5) Щоб звабити жінку письменник каже: «Я письменник» і пише вірша на серветці: спрацьовує завжди.

6) З огляду на свою глибоку культуру письменник завжди знаходить собі підробіток у ролі літературного критика. І це допомагає йому виявити великодушність — писати про книжки своїх друзів. Половина критичної літератури складається з цитат іноземних авторів; а друга половина — аналізи фраз, де застосовуються такі терміни, як «епістемологічний розріз» або «інтегрований погляд на відповідну суть». Той, хто читає таку критику, коментує: «Який освічений автор». І не купує книжку, бо остерігається спіткнутися об епістемологічний розріз.

7) Коли письменника запитують, що він нині читає, він завжди називає книжку, про яку ніхто ніколи не чув.

8) Існує лише одна книжка, яка збуджує одностайний захват у письменника та його колег — «Улісс» Джеймса Джойса. Письменник ніколи не говорить погано про цю книжку, але коли хтось запитає його, про що в ній ідеться, то йому ніколи не вдається чітко це пояснити, внаслідок чого виникає сумнів, чи він справді її читав. Чи ж не абсурд, що «Улісса» ніхто не збирається перевидати, тоді як усі письменники називають його найвеличнішим твором світової літератури; схоже, видавці такі

йолопи, що втрачають нагоду заробити купу грошей на книжці, яку всі читали й усі нею захоплювалися.

Озброєний такою інформацією, я знову прийшов до матері й детально їй пояснив, що таке письменник. Вона трохи здивувалася.

— Легше стати інженером, — сказала вона. — Крім того, ти не носиш окулярів.

Але я вже розкуйовдив волосся, носив у кишені пачку «Голуаз» і театральну п'єсу під пахвою («Межі опору»), яку, на мою радість один із критиків назвав найбожевільнішою виставою, яку йому довелося бачити), вивчав Гегеля і дав собі слово неодмінно прочитати «Улісса». Так тривало до того дня, коли я познайомився з рок-виконавцем, який попросив мене написати слова до його музики й у такий спосіб визволив мене від пошуків безсмертя й вивів мене на дорогу, якою ходять звичайні люди.

Це допомогло мені відвідати багато міст і змінити більше країн світу, аніж черевиків, як казав Бертольд Брехт. На наступних сторінках читач ознайомиться з розповідями про моменти, які мені довелося пережити, про історії, які мені розповіли, про роздуми, до яких я прийшов на певному етапі річки свого життя.

Ці тексти вже були опубліковані в різних газетах світу, і я зібрав їх докупи на прохання своїх читачів.

Автор

День у млині

Моє життя в тепер — це симфонія, складена з трьох різних мелодій: «багато людей», «кілька людей» і «майже нікого». Кожна з цих мелодій триває приблизно чотири місяці в рік, вони часто відбуваються протягом одного місяця, але ніколи не змішуються.

«Багато людей» — це ті хвилини, коли я перебуваю в контактi з публікою, видавцями, журналістами. «Кілька людей» реалізується тоді, коли я повертаюся до Бразилії, зустрічаюся зі своїми давніми друзями, ходжу на пляж Кобакабана, відвідую якісь суспільно значущі події, але здебільшого перебуваю вдома.

Проте мій сьогоднішній намір — трохи поговорити про мелодію «майже нікого». На цю мить ніч уже накрила темрявою село з двохсот мешканців у Піренеях, назву якого я волію тримати в таємниці, бо нещодавно я купив собі там старий млин і перетворив його на оселю. Я щоранку прокидаюся, розбуджений криком півня, випиваю вранішню каву й виходжу на вулицю, щоб прогулятися між коровами, вівцями, плантаціями кукурудзи й трави, вирощуваної на сіно. Дивлюся на гори й — на відміну від мелодії «багато людей» — ніколи не намагаюся думати, хто я такий. У мене немає ані

запитань, ані відповідей, я цілком живу в нинішньому моменті, розуміючи, що рік має чотири сезони (атож, це здається очевидним, але іноді ми про це забуваємо), і я змінюю вигляд, як навколишній краєвид.

У такі хвилини мене не цікавить, що там відбувається в Іраку чи в Афганістані: як і будь-яку іншу людину, що живе внутрішнім життям, мене насамперед цікавлять відомості з метеорології. Люди, що живуть у маленькому місті знають, чи йтиме дощ, чи похолодає, чи буде вітер, бо від погоди безпосередньо залежить їхнє життя, їхні плани, їхні жнива. Я бачу фермера, який працює в полі, ми бажаємо один одному «доброго дня», обговорюємо прогнози погоди, й далі робимо свої справи — він колупається в землі, а я продовжую свою тривалу прогулянку.

Повертаюся додому, зазираю до поштової скриньки, бачу там місцеву газету: у сусідньому селі відбувається гулянка, хтось виступає з лекцією. У Тарбесі — великому місті з сорока тисячами мешканців — пожежників викликали на місце події, бо вночі хтось підпалив ящик для сміття. Найсенсаційнішою новиною в регіоні є повідомлення про групу, яку звинувачують у тому, що вона зрубує платани понад сільською дорогою, бо ті спричинили загибель мотоцикліста; ця новина зайняла цілу сторінку в газеті, а потім кілька днів журналісти писали репортажі про «секретну команду», яка хоче помститися деревам за смерть хлопця.

Я затримуюсь на мить біля струмка, на якому стоїть мій млин. Дивлюся на небо. Цього жажливого літа від спеки померло п'ять тисяч людей лише у Франції. Я підводжуся на ноги і йду попрактикуватися в к'юдо — медитації з луком і стрілою, яка забирає годину мого дня. Настає час пообідати: я готую собі легку закуску й зненацька помічаю в одній із прибудов млина чудернацький предмет з екраном і клавіатурою, сполучений — о чудо з чудес! — з лінією високої напруги, іноді відомої під назвою DSL. Я знаю, що в ту мить, коли я натисну на одну з клавіш цієї машини, весь світ посуне мені назустріч.

Я опираюся, поки можу, але настає мить, коли мій палець доторкається до кнопки «увімкнути», і я знову поєднуюся зі світом, світом бразильських газет і книжок, світом інтерв'ю, які я повинен дати, новинами з Іраку, з Афганістану, всілякими проханнями, повідомленням, що авіаційний квиток принесуть завтра, рішеннями, які треба відкласти, рішеннями, які треба негайно ухвалити.

Я працюю протягом кількох годин, бо це мій вибір, моя Персональна Легенда, бо Воїн Світла знає, що на ньому лежать обов'язки й відповідальності. Але під час мелодії «майже нікого» усе, що виникає на екрані комп'ютера є дуже далеким, так само як млин видається сном, коли я перебуваю в мелодіях «багато людей» або «кілька людей».

Сонце наближається до обрію, натискаю кнопку «вимкнути», і світ перетворюється на поле, на пахощі трав, на мукання корів, на голос пастуха, який повертає овець у хлів, розташований біля млина.

Я запитую себе, як можна побувати у двох таких неоднакових світах протягом одного дня. Я не знаходжу відповіді, але знаю, що це дає мені глибоку втіху, й почуваюся дуже задоволеним, пишучи ці рядки.

Чоловік, що жив, як підказували йому сновидіння

Я народився в лікарні Святого Йосипа в Ріо-де-Жанейро. Позаяк пологи були важкими, моя мати присвятила мене цьому святому, попрохавши, щоб він допомагав мені в моєму житті. Так виник міцний зв'язок між моїм життям і святим Йосипом, а з 1987 року, після моєї прощі до Сантьяго-де-Кампостели, я став влаштовувати свято на його честь 19 березня. Скликав друзів, людей роботящих і чесних, і перед тим, як сісти за стіл, ми молилися за всіх тих, які вміють усе робити з гідністю. Ми молилися також за тих, хто не має роботи й жодних перспектив на майбутнє.

У короткому вступі, який я роблю перед молитвою, я маю звичай нагадати, що з п'ятьох разів, коли слово «сон» з'являється в Новому Заповіті, чотири мають стосунок до Йосипа, теслі. У всіх цих випадках, янгол завжди переконує його робити протилежне тому, що він мав намір робити.

Янгол попросив, щоб він не покинув свою дружину, хоч вона й завагітніла не від нього. Він міг сказати щось на зразок: «А що подумують сусіди?», але повернувся додому й повірив у ту істину, яку відкрив йому небесний посланець.

Янгол наказав йому йти до Єгипту. І він би міг на це відповісти: «Але я вже прилаштувався тут як тесля, маю своїх замовників і не можу відмовитися від усього». Натомість він усе залишає й вирушає в невідомість.

Янгол зажадав, щоб він повернувся з Єгипту. І Йосип знову міг подумати: «Я лише почав тут жити новим життям, і маю родину, яку повинен утримувати».

Усупереч тому, чого вимагає від людини здоровий глузд, Йосип робив те, що підказували йому сновидіння. Він знав, що має долю, якій не повинен суперечити, спільну з долями всіх чоловіків на цій планеті: захищати й утримувати свою родину. Як і мільйони безіменних Йосипів, він намагався виконувати свій обов'язок, хоч йому й доводилося робити вчинки, які виходили далеко за межі його розуміння.

Зміст

Передмова.....	7
День у млині.....	11
Чоловік, що жив, як підказували йому сновидіння.....	14
Зло любить, щоб люди творили добро.....	17
Я готуюся до битви, але мене взяли сумніви.....	20
Як стріляти з лука.....	23
Історія олівця.....	26
Як підійматися на гірські вершини.....	28
Про важливість диплома.....	31
У барі в Токіо.....	34
Важливість погляду.....	37
Чингісхан і його сокіл.....	40
Спостерігаючи за чужим садом.....	44
Ящик Пандори.....	45
Як частина може вміщувати в собі все.....	48
Музика, яка лунала в каплиці.....	49
Озеро Диявола.....	52
Мрець у піжамах.....	53
Самітна вуглинка.....	56

Мануел — чоловік важливий і необхідний	57
Мануел — людина вільна	61
Мануел переселяється в Рай.	64
Виступ у Мельбурні.	67
Піаніст у торговельному центрі	68
Пригода, яка сталася, коли я летів на книжковий ярмарок у Чикаго	71
Про палиці й правила	72
Бутерброд, який упав маслом угору	75
Про книжки й бібліотеки	76
Прага, 1981 рік	80
Жінці, яка репрезентує всіх жінок	81
Один чоловік повернувся з Марокко	84
Мій похорон	85
Лагаючи павутину.	88
Зрештою, вони всі — мої друзі	89
Як ми виживаємо.	90
Як я розминувся зі смертю.	93
Коли настає світанок	96
Одного січневого дня 2005 року	97
Чоловік, який лежав на хіднику біля пляжу Кобакабана	100
Бракувало однієї плитки.	104
Раджа розповідає мені історію	104
Зворотний бік Вавилонської вежі	106

Перед конференцією	109
Про елегантність	110
Нья Шика з Баепенді	113
Відбудовуючи дім	117
Молитва, про яку я забув	118
Копакабана, Ріо-де-Жанейро	120
Прожити свою легенду	121
Важливість кота для медитації	123
Вхід заборонено	126
Статут нового тисячоліття	127
Руйнуючи й відбудовуючи	129
Воїн і віра	130
У порту Маямі	133
Він підкорився імпульсу	133
Про нетривалу славу	134
Милосердя під загрозою	138
Відьми заслуговують на помилування	139
Про ритм і про Шлях	143
Подорожуйте якимось інакше	144
Казка	147
Найвідоміший із бразильських письменників	149
Про зустріч, яку треба було повторити	152
Сміхотливе подружжя	154
Другий шанс	155

Австралієць й оголошення в газеті	159
Плач пустелі.	159
Рим: Ізабелла повернулась із Непалу	162
Про мистецтво володіти мечем.	163
На Синіх горах	166
Як можна непогано прилаштуватися на відлюдді	167
Чайна церемонія	169
Хмара й дюна	170
Енергійна Норма	173
21 червня 2003 року, Йорданія, Мертве море.	174
У порту Сан-Дієго, штат Каліфорнія	177
Мистецтво відступу	178
Випадок під час війни	180
Розмова в лісі	181
В одному німецькому місті	183
Зустріч у галереї Денцу	184
Позолочена троянда	187
Сигнали Бога.	190
Самотній у дорозі	191
Що є забавного в людині.	194
Повернення у світ після смерті	194
Кому потрібна ця банкнота?	197
Дві дорогоцінності	198
Самоомана	201

Мистецтво спроб	202
Пастки на дорозі пошуку	205
Мій тесть Кристіано Ойтисика	208
Дякуємо вам, президенте Буш	209
Розумний робітник	212
Третє захоплення	213
Католик і мусульманин	216
Закон Янте	217
Старенька на пляжі Копакабана	220
Будьмо відкриті для любові	221
Вірте в неможливе	224
Наближається буря	227
І закінчімо цю книжку молитвами.....	230

Літературно-художнє видання

КОЕЛЬЙО Пауло
Як течія річки
Збірка

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Л. Г. Мельник*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*

Підписано до друку 20.03.2015. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 9,67.
Наклад 8000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля»»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Коельйо П.

К76 Як течія річки : збірка / Пауло Коельйо ; пер. з порт.
В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», 2015. — 240 с.

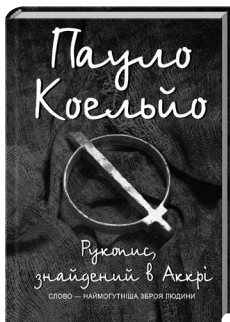
ISBN 978-966-14-8928-7 (укр.)

ISBN 978-85-220-1024-0 (порт.)

На сторінках книги зібрані оповідання про події, пережиті автором,
історії, які він чув від інших, а також роздуми, які відвідували його на
різних ділянках течії річки його життя.

УДК 821.134.3
ББК 84.7БРА

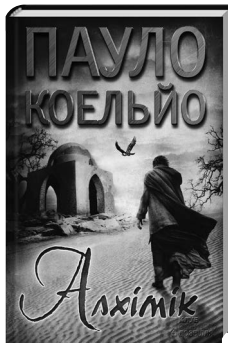
Які цінності залишилися після того, як усе зруйновано?

14 липня 1099 року. Хрестоносці от-от захоплять Єрусалим, поразка близька — її вже не відвернути! Грек Копта збирає на майдані старих і юних, чоловіків і жінок, християн, юдеїв і мусульман... Він готуватиме їх до битви? Але ж він пророк, а не полководець. Він вчить жити, а не вбивати. Жити, шукаючи знання в любові, мудрості в повсякденності... Жити, не кидаючи виклик смерті, а прийнявши її неминучість!

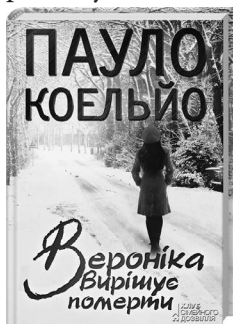
Книга, що стала легендою! Найвідоміший у світі твір Пауло Коельйо!

«Реалізувати свою Персональну Легенду — головний обов'язок людини», — стверджує Пауло Коельйо. І ви зможете досягти будь-чого, якщо тільки по-справжньому цього захочете! Адже тоді сам Усесвіт приїде вам на допомогу... Ця книга навчить вас жити, цінуючи кожен день, радіти життю й не боятися здійснювати мрії!

*Для тих,
хто хоче жити новим життям*

Вероніка жила за правилами, без ризику, нецікаво й передбачувано. І одного разу вона відчула, що таке життя

їй набридло... Опинившись у лікарні після невдалої спроби піти з життя, дівчина дізнається, що її серцю завдано непоправної шкоди. Тож вона має лише тиждень на те, щоб усвідомити: життя прекрасне! Кожна мить, подарована нам Богом, безцінна! Так, чекаючи на смерть, вона знаходить любов до життя — і справжнє кохання.

*Найвідвертіший та найглибший
роман Пауло Коельйо!*

На перший погляд вона має все: коханого чоловіка, чарівних дітей, успішну кар'єру... Але одного дня Лінда усвідомлює, що таке життя, про яке інші тільки мріють, їй несила терпіти. Все, що вона відчуває, — це сама порожнеча. Чим можна зарадити, коли, здається, усі мрії здійснилися й більше нема чого бажати? Зустріч із Жакобом, її колишнім бойфрендом, пробуджує в жінці забуту пристрасть і гостроту почуттів. Але рано чи пізно доведеться зробити вибір. Можливо, найважливіший у житті.

